

תת"ע 3405/11/14 - מאמן נאסר נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

תת"ע 3405-11-14 מדינת ישראל נ' נאסר
תיק חיצוני: 90200612530

בפני	כב' השופטת רות וקסמן
המבקש	מאמן נאסר
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

לפניי בקשה לביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר התייצבות המבקש ביום 28.1.15, ובו הורשע המבקש בכך שנהג ברכב והוביל מטען כשמשקלו הכולל של הרכב 40,450 ק"ג, העולה על המשקל הכולל המותר של הרכב שהוא 32,000 ק"ג, וזאת בניגוד לתקנה 85(א)(5) לתקנות התעבורה, ונגזרו עליו העונשים הבאים: קנס בגובה 1500 ₪, פסילה בפועל לתקופה של 21 ימים, וכן פסילת רישיון נהיגה למשך 3 חודשים על תנאי לתקופה של שלוש שנים.

לטענת ב"כ המבקש, המבקש לא התייצב לדיון משום שבאותה עת שכב במיטה עקב כאבי גב עזים וכלל לא יכול היה לקום מהמיטה.

ב"כ המבקש הוסיף, כי שלילת הזכות מהמבקש לקבל את יומו בבית המשפט ולהשמיע את דברו תגרום לו לעיוות דין משני טעמים:

האחד - מקורה של העבירה נשוא כתב האישום הוא בטעות אנוש, שכן המבקש העמיס שתי מכולות: האחת - על הרכב עצמו והשנייה - על הנגרר, כאשר על הנגרר ישנה אפשרות להעמיס משקל נטו יותר מאשר על הרכב עצמו. במקרה דנן, המכולות הועמסו בטעות בצורה הפוכה, כך שהמכולה שהיתה אמורה להיות על הרכב הועמסה על הנגרר והמכולה שהיתה אמורה להיות על הנגרר הועמסה על הרכב, ולפי דברי בא כוחו של המבקש ניתן לראות זאת על פי תעודות ההעמסה באותו בוקר. ב"כ המבקש הדגיש כי המשקל הכולל של הרכב עם הנגרר לא היה בחריגה.

השני - על פי רמות הענישה הנהוגות במקרים כגון אלה כאשר ישנה חריגה עד 25% יירשם דו"ח מסוג ברירת משפט, ורק כאשר מדובר בחריגה מעל 25% יוזמן הנהג לדיון. לטענת ב"כ המבקש, בעניינו של המבקש מדובר בחריגה של 26% בלבד, וניתן לראות זאת מתעודות עובד ציבור של הבוחן.

עוד ציין ב"כ המבקש, כי הנהיגה הינה מקור פרנסתו של המבקש, וזוהי תחילת עונת שיווק ירקות, אותם מוביל המבקש

ופסילת רישיונו תגרום לו נזק רב. כמו כן, המבקש מזה 21 שנים נהג משאית ולראשונה עומד לדין בבית המשפט, עבירותיו הקודמות בתעבורה הינן קנסות בלבד.

לבקשה צורפו תצהיר המבקש, אישור רפואי המעיד על מצבו של המבקש מיום 2.2.15 (5 ימים לאחר מועד הדיון), העתק תעודות שקילה מיום ביצוע העבירה וכן העתק תעודת עובד ציבור של הבוחן הלל אבשלום.

המשיבה התנגדה לבקשה מן הטעם שהנימוק נשוא הבקשה אינו מהווה עילה מוצדקת לביטול פסק הדין. לטענת ב"כ המשיבה, מן הראוי היה להגיש בקשה לדחיית הדיון ולא להעמיד את בית המשפט הנכבד בפני עובדה מוגמרת.

דיון והכרעה:

סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "החוק"), קובע את אמות המידה המנחות את ביהמ"ש בבואו להחליט בבקשה לביטול פסק דין. הסעיף קובע שני טעמים, שאינם מצטברים, המצדיקים ביטולו של פסק דין: קיום סיבה מוצדקת לאי התייצבות הנאשם למשפטו או לחילופין גרימת עיוות דין לנאשם כתוצאה מאי ביטול פסק הדין.

ברע"פ 9142/01 סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל נקבע כי: "בשלב זה ניצב המבקש לפתחו של בית המשפט כאשר מבוקשו הוא לקבל "כרטיס כניסה" לקיום חוזר של הליך שהתנהל לכאורה כדין והסתיים. על המבקש מוטל אפוא הנטל לשכנע את בית המשפט כי מתקיימים טעמים המצדיקים את הנעת גלגלי המערכת מחדש".

א. בחינת סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש

אין מחלוקת כי המבקש זומן כדין, אלא שלטענת ב"כ המבקש, המבקש לא הגיע לדיון, הואיל ושכב במיטה עקב כאבי גב עזים, וכאמור צירף אישור רפואי.

המבקש מטעמים השמורים עמו לא ביקש לדחות את הדיון. יתרה מכך, **אישור המחלה הופק בדיעבד**, דהיינו ביום 2.2.15 כשמועד הדיון התקיים ביום 28.1.15.

מעיון באישור הרפואי עולה כי המבקש במצב כללי טוב, וכי נמצאה רגישות במישוש גב תחתון והגבלה בתנועתיות.

יצוין, כי באישור הרפואי אין התייחסות לכך שהמבקש היה נעדר יכולת להתייצב לדיון שהתקיים בבית המשפט ביום 28.1.15, נוכח כאבי גב.

מכל מקום, משלא הייתה התייצבות מטעמים הנעוצים במבקש, לא יכול הוא לטעון שלא ניתן לו יומו (עיין: רע"פ 9142/01 סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל).

ב. בחינת עיוות דין

טענת ב"כ המבקש כי מקורה של העבירה נשוא כתב האישום הוא בטעות אנוש, היא טענה שהיה על המבקש להעלותה במועד הדיון, באם היה מתייזב, ולא בדיעבד, ואין בה כדי להוות עילה מוצדקת לביטול פסק הדין.

באשר לטענת ב"כ המבקש, כי ייגרם למבקש עיוות דין משום שבעניינו מדובר בחריגה של 26% בלבד, בעוד שכאשר מדובר בחריגה של עד 25% נרשם דו"ח מסוג ברירת משפט, אינני סבורה כי יש בכך משום עיוות דין. מעיון בתעודת עובד ציבור של הבוחן אכן עולה כי המבקש חרג ב-26%, חריגה שמשמעותה הזמנה לדין, הגם שמדובר באחוז אחד יותר בלבד.

לא מצאתי כי ייגרם למבקש עיוות דין בענישה שהוטלה, וזאת נוכח העבירה המיוחסת לו ועברו

התעבורתי, הכולל 39 הרשעות קודמות, ביניהן 5 עבירות מאותו סוג.

המדובר בעבירה של נהיגה ברכב הובלת מטען שמשקלו עולה על המשקל הכולל המותר של הרכב.

בהתחשב בחומרת העבירה, העונש שהושת עליו בגזר הדין נמצא במתחם הענישה הראוי והסביר.

בניגוד לדעת המבקש, ובהעדר טענת הגנה ממשיית לגופו של עניין, לא נראה לי כי קיים חשש כלשהו לעיוות דין, ולכן הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"ה אדר תשע"ה, 16 מרץ 2015, בהעדר הצדדים.